

лизания, защото се страхуват да не бъдат набити или обидени: „псуват циганите, не знам си какво, обиждат ме, аз гледах по-бързо да дойде моята спирка, за да мога да слезна, да не се закачам с тях“ (мл. 20, Ф, м). Така техният свят остава ограден и недостъпен двойно – веднъж отвън и веднъж отвътре.

„Ние“ и „те“ – българи и роми, „местни“ и „пришълци“

Има няколко основни прилики и разлики между типизациите на местните за пришълците и типизациите на българите за ромите. Първата от приликите е най-силно натрапващата се „тяхна“ характеристика – „те“ крадат и освен всичко друго: *„Те ще гледат да откраднат от нас“* (мл.4, ХБ, м.). Тоест мнозинството се чувства застрашено от малцинството. За разлика от „камбожанците“, пришълците са повече негативно натоварени, защото „те“ носят това качество. Затова типизацията на „местните“ за „пришълците“ много повече съвпада с тази на българите за ромите.

Още една основна прилика е, че „те“ не спазват реда – но в единия случай това е общественият ред, а в другия установеният ред в квартала. „Те“ незаконно строят своите къщи, те правят бели, мърсят квартала, крадат. Но проблемът в квартала идва от това, че всичко, което „те“ правят, се мисли като отразяващо се на мисленето на българите за квартала. Той е конструиран от българите като „циганската махала“ и следователно те приписват тази идентичност на всеки от жителите на квартала. Тук се явява проблемът за преживяването на това приписване. Негативните оценки водят до това, че тази идентичност не може да се приеме от местните и те я изтласкват към пришълците, върху които пада вината за развалянето на реномето на квартала (вж. по-горе).

Но има и една разлика между типизациите, която ми се струва важна. В „Христо Ботев“ миналото удържа „нашето“, то е много важно за местните, а преселниците са „те“ – крадливи, мързеливи и т.н., защото не участват в него. Но при типизацията на българите за ромите това не се появява – „ние“ сме ние, защото сме повече, и затова това си е нашето общес-